

14u55 – 15u10: 'De vergunning als interne bewakingsdienst. Getuigenis van de Stedelijke musea Antwerpen.'
Clement Caremans, coördinator stafdienst musea, bewaarbibliotheken en erfgoed

**De musea stad Antwerpen en de bewakingswet:
reflecties bij een bochtig parcours**

Zijn de musea Stad Antwerpen inmiddels in regel met de bewakingswet? Jazeker. Formeel althans: de bewakingsdienst is erkend en vergund om bewakingsactiviteiten uit te oefenen. En inmiddels hebben de suppoosten ook hun identificatiebadge. Bingo, dus.

Alleen heeft het wel even geduurd voor het zover was.

Voorjaar 2000 kwam plots aan het licht dat de Antwerpse stedelijke musea zich schuldig maakten aan onwettige praktijken. Ze hadden suppoosten in dienst die, zoals het hoort voor suppoosten, toezicht hielden in de musea.

Maar dat mochten die niet! De wet van 10 april 1990 op de bewakingsondernemingen, de beveiligingsondernemingen en de interne bewakingsdiensten, gewijzigd door de wetten van 18 juli 1997, 9 juni 1999 plus uitvoeringsbesluiten (gewoonlijk familiair 'de bewakingswet' of de 'Wet Tobback' genoemd) verbood het, zo bleek.

Nu hadden we bij de musea Stad Antwerpen ook eerder al wel van de Wet Tobback gehoord. We waren er echter altijd van overtuigd geweest dat ze op museumsuppoosten niet van toepassing was. Dat was ons zelfs bevestigd door juristen. Ten onrechte, blijkbaar: het antwoord van de gouverneur op een anonieme klacht dat de musea van Antwerpen de wet aan hun laars laptten, bevestigde dat we dat inderdaad deden.

Een mogelijke reactie was geweest: proberen aan te tonen dat onze suppoosten niét onder de bewakingswet vallen. Het was niet eens zo'n onnozele reactie geweest. Want uiteindelijk: wat hebben mensen die in een museum toezicht houden op wat de bezoekers zoal doen, maar die vooral ook mensen onthalen, informatie geven, de conditie van het tentoongestelde erfgoed in het oog houden, te maken met een wet die regelt wat buitenwippers, privé-detectives en bewakers van geldtransporten al of niet mogen. Andere overheden met musea onder hun bevoegdheid hebben dan ook voor de negationistische piste gekozen en zijn zeer lang blijven volhouden dat hun suppoosten géén bewakers zijn zodat de wet niet op hen van toepassing is. In art. 1, § 1 van de wet staat het echter zwart op wit: diensten die "toezicht [houden] op en controle [doen] van personen

met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen" ressorteren onder het toepassingsgebied.
Dus ook museumsuppoosten, punt.

De musea Stad Antwerpen besloten een basiserkenning aan te vragen bij de Minister van Binnenlandse Zaken. Na te hebben uitgevlooid of we in aanmerking kwamen voor overgangsmaatregelen die ons van bepaalde verplichtingen zouden ontslaan (nee dus) en na ruggespraak met de Algemene Rijkspolitie over hoe één en ander best aan te pakken, werd najaar 2000 met een erkenningsdossier begonnen.

Daaruit moest blijken dat de suppoosten van de Antwerpse musea een interne bewakingsdienst vormen die voldoet aan de wettelijke voorschriften voor zo'n organisatie.

Dus moesten we aantonen dat we op onze exploitatiezetel een afzonderlijk en beveiligd lokaal hebben, met een afsluitbare kast, voor de opslag van vertrouwelijke gegevens, en dat we over voldoende communicatiemogelijkheden beschikken om in contact te treden met de politie. We dienden te bewijzen dat we een verzekering voor burgerlijke aansprakelijkheid hadden afgesloten: 1.000.000 BEF per schadegeval voor schade met lichamelijke letsels, 30.000.000 BEF per schadegeval met alleen stoffelijke schade.

Alle suppoosten, leidinggevenden en administratief en logistiek personeel van de bewakingsdienst moesten cv's en bewijzen van goed zedelijk gedrag voorleggen plus de verklaring dat ze instemden met een moraliteitsonderzoek.

Eveneens vereist waren: een exhaustieve opsomming van alle plaatsen waar de bewakingsdienst surveilleerde met een beschrijving van de aanwezige alarmsystemen, een beschrijving van het uniform, geïllustreerd met foto's en een staal van de gebruikte stof, een intern reglement van medisch onderzoek en psychotechnische screening bestemd voor het uitvoerend personeel, het bewijs dat de leidinggevenden bij een door Binnenlandse Zaken erkende opleidingsinstelling met vrucht de opleiding leidinggevend personeel (72 uur) hadden gevolgd en minstens één uitvoerende suppoost houder was van zowel het attest 'basisopleiding uitvoerend personeel' (66 uur) als van het bijzonder attest 'persoonscontrole-lange type' (58 uur).

Een deel van het gevraagde kon probleemloos worden bezorgd, van andere documenten liep de oplevering iets minder vlot. Bovendien moesten bepaalde fundamentele keuzes worden gemaakt, waarbij het echter niet de operationele leiding van de musea was die de eindbeslissing nam, maar het stedelijke beleid knopen moest doorhakken. Want de musea Antwerpen zijn geen eiland: ze zijn een stedelijke dienst naast zovele andere en al wat al of niet wordt besloten

i.v.m. het museumpersoneel, heeft mogelijk repercussies voor het overige stadspersoneel.

Een fundamentele vraag was, bijvoorbeeld: hoe structureren we de bewakingsdienst? Houden we het bij de bestaande structuur met 10 musea die elk hun eigen suppoostenteam hebben, of installeren we één suppoostendienst, die mensen levert aan de musea volgens de behoeften? Deze tweede mogelijkheid, de "suppoostenpool", was jaren tevoren al eens voorzichtig afgetoetst en had toen tot langdurige syndicale actie geleid... Of: wie nemen we op in het dossier als leidinggevend? Zijn het de ploegbazen, die de suppoosten aansturen op de werkvloer, of zijn het de museumdirecteurs en -conservatoren? Namen we meteen al onze suppoosten op, wat eigenlijk de logica zelf was geweest, of pasten we het trucje toe dat de wetgever zelf suggereert en lieten we onze bewakingsactiviteiten officieel door één geattesteerde suppoost uitvoeren? En wat waren de consequenties voor het behalen van een attest: zou(den) de betrokken suppoost(en) er zelf beter van worden? Je voelt het zo: ook syndicaal was dit potentieel 'hot stuff'.

In oktober 2000 telde de suppoostenploeg van de Antwerpse stedelijke musea 114 fulltime equivalenten (fte's), waarvoor ca. 140 koppen garant stonden. Deze mensen waren er nodig om in alle musea steeds de tussen stad, werknemers en arbeidsgeneesheer overeengekomen minimumbezetting te realiseren.

Gingen we ervan uit dat al deze mensen deel zouden gaan uitmaken van de interne bewakingsdienst, betekende dit dat ze allemaal de 124 uur opleiding zouden moeten volgen. De op dat moment 5 ploegbazen (de leidinggevenden) dienden 72 uur cursus te lopen.

Het was uiteraard ondenkbaar dat de 140 suppoosten in één klap de vereiste opleidingen gingen volgen. Niet alleen was dit financieel niet haalbaar: maar heel weinig opleidingsinstellingen zijn door het Ministerie erkend en de cursussen die deze witte raven aanbieden zijn dan ook peperduur. Om nog te zwijgen over de kostprijs van het werkverlet door 17.720 manuren cursus!

Het was ook organisatorisch zeer moeilijk te realiseren - je kan moeilijk alle Antwerpse musea, waaronder het Rubenshuis, het Steen en het Museum Plantin-Moretus, botweg een week of drie sluiten omdat de suppoosten op cursus moeten.

En dan was er natuurlijk het stelsel Kelchtermans, met zijn aan diploma's gekoppelde loonniveaus. Suppoosten zitten in de E-reeks, waar geen enkele opleiding vereist is en het loon navenant. Ga je tóch het volgen van een opleiding en het behalen van een attest als voorwaarde vooropstellen voor een functie,

kan je niet anders dan het niveau van die functie optrekken naar één hoger, naar D dus. Dat was in ieder geval de redenering van de vakbonden - en het beleid was het daar in grote lijnen mee eens. Het prijskaartje was natuurlijk niet mis: bovenop de opleidingen (duur!), zouden examens moeten worden georganiseerd (duur!), waarna de loonkost van de ploeg nog eens ging stijgen met een kleine 2 miljoen BEF per jaar. Bovendien vergde de opwaardering van E naar D een aanpassing van het personeelsbehoefteplan, waarvoor dan weer het fiat van de nationale Vlaamse overheid nodig was.

Een goedkeuring tout court van zo'n aanpassing werd onwaarschijnlijk geacht en de personeelsdirecteur zei in elk geval nee: het zaakje kostte te veel. Er moest eerst een audit worden uitgevoerd om na te gaan of het niet met minder suppoosten kon.

Er werd een audit besteld én uitgevoerd, maar die adviseerde uiteindelijk eerder méér dan minder suppoosten. Om het dossier te deblokken werd met het beleid, met personeelsmanagement van de Stad Antwerpen en met de vakbonden overeengekomen dat een groepje vrijwilligers alvast de opleidingen zou gaan volgen. Zo gebeurde: 15 suppoosten volgden op vrijwillige basis de cursussen 'basisopleiding' en 'persoonscontrole'-lange type in de maanden oktober-november 2001. In de periode oktober 2001-januari 2002 werden ook de (op dat moment nog) 3 ploegbazen naar de cursus leidinggevenden gestuurd.

Allen behaalden het attest. Ze bezorgden voorts allemaal een cv, een bewijs van goed zedelijk gedrag en de bevestiging van hun instemming met een moraliteitsonderzoek, en de stafdienst van de musea harkte al het andere gevraagde bijeen. (Dat was inmiddels méér dan oorspronkelijk was gevraagd, want de Algemene Rijkspolitie vroeg nu ook de oprichtingsakte van de bewakingsdienst en de lijst van de personen die in de raad van bestuur zetelden, plus een bewijs van goed zedelijk gedrag van deze mensen. Een onmogelijke zaak, want de musea Stad Antwerpen waren nog altijd een dienst die onder het stadsbestuur - college en gemeenteraad- ressorteerde, zoals eerder al uitvoerig was toegelicht.)

Met de toenmalige behandelende ambtenaren van de Algemene Rijkspolitie was afgesproken dat we, telkens een deeltje van het dossier in orde was, dat meteen aan de ARP bezorgden. Zo gebeurde ook. Het laatste luik werd overhandigd op 20 maart 2002.

Dan werd het enige tijd stil rond de interne bewakingsdienst van de musea. Althans, van de ARP vernamen we niets. Wél kreeg de stafdienst van de musea bezoek van een officier van de federale politie, die allerlei vragen kwam stellen over onze bewakingsdienst. Het antwoord op al zijn vragen bevond zich uiteraard

al in extenso in het dossier dat naar Binnenlandse Zaken was gestuurd, maar de man deelde mee in opdracht van Justitie te handelen zodat hij bijgevolg de inhoud van het dossier niet kende.

Op 11 februari 2003 kwam op de stafdienst van de musea Stad Antwerpen de brief van Minister Antoine Duquesne toe, gedateerd 13 januari 2003, dat aan de "Musea Antwerpen een vergunning wordt verleend tot het organiseren van een interne bewakingsdienst voor het uitoefenen van de activiteiten bestaande uit toezicht op en controle van personen met het oog op het verzekeren van de veiligheid op voor het publiek toegankelijke plaatsen".

Mooi was dat: nu alleen nog de identificatiekaarten voor de bewakingsagenten krijgen en de zaak was rond!

Vanuit de stafdienst van de stedelijke musea vertrok in april 2003 een brief naar de Algemene Directie Veiligheids- en Preventiebeleid, zoals de Algemene Rijkspolitie ondertussen was herdoopt, met de vraag om de identificatiekaarten te bezorgen voor de 3 leidinggevenden en 15 uitvoerenden van de interne bewakingsdienst van wie alle relevante gegevens waren opgenomen in het dossier op grond waarvan we onze vergunning hadden gekregen. Als reactie kregen we een handleiding waarin de procedure voor het verkrijgen van de identificatiekaarten werd toegelicht.

Eerst moet je een bestelbon invullen, waarop je de naam van je organisatie vermeldt en het aantal kaarten dat je nodig hebt. In antwoord daarop krijg je het gevraagde aantal blanco basisdocumenten, op basis waarvan de identificatiekaarten worden aangemaakt. Je vult die documenten in, voegt bij elk de gevraagde recente pasfoto van de toekomstige titularis van de badge, voegt ook de voorgedrukte verzendingsnota bij waarop je nog eens vermeldt welke je organisatie is en over hoeveel kaarten het gaat.

Voorts moeten, krachtens art. 3, §3 van het KB van 17 maart 2000, bij de aanvraag worden gevoegd:

1. Kopie of origineel getuigschrift van goed zedelijk gedrag (model 1) en niet meer dan zes maanden oud zijn (sic)
2. bekwaamheidsattesten of schriftelijke bewijsstukken voor de vrijstelling van opleiding(en)
3. een bewijs van psycho-technisch onderzoek
4. een bewijs van medisch onderzoek
5. document van schriftelijke instemming met het onderzoek naar de moraliteitsvoorwaarden (= formulier instemming moraliteitsonderzoek) Met andere woorden: pakweg de helft van het dossier dat een jaar tevoren bij de aanvraag tot erkenning was gevoegd, moest nog eens worden overgemaakt.

Gelukkig is er zoiets als het fotokopieapparaat, dat je in staat stelt snel en effectief te reageren op het KB van 17/3/2000. Maar omdat bewijzen van goed zedelijk gedrag maar 6 maanden geldig zijn, moesten de 18 aspirant-titularissen van een identificatiekaart opnieuw naar hun politiebureel voor een nieuw attest. Dit ging niet zonder gemor.

Tenslotte hadden ze op vrijwillige basis een screening ondergaan, cursussen gevolgd en een examen afgelegd, allemaal dingen die voor deze grotendeels weinig geschoolde mensen niet zonder meer vanzelfsprekend waren. Een drijfveer was weliswaar de bevordering die er op termijn aan vast hing, maar precies omdat met de opleiding mogelijk een bevordering samenhang, hadden ze de cursussen voor de helft (zo is dat bepaald in het systeem Kelchtermans) in hun vrije tijd moeten volgen. Bovendien wisten ze ook dat van het aangepaste personeelsbehoefteplan, dat de conditio sine qua non tot hun bevordering was, nog niets in huis was gekomen. Enfin, het duurde vele lange maanden vooraleer allen (één enkele suppoost, die in feite al pensioengerechtigd was maar zich toch nog als vrijwilliger had aangeboden, lag ronduit dwars) zowel een recent bewijs van goed zedelijk gedrag als een dito pasfoto ophoestten.

De hele zwik werd verstuurd naar Brussel. Het was inmiddels (denk ik) zomer 2004.

Gemor was er bij de suppoosten - of ruimer: in de musea - overigens lang niet alleen omwille van de Echternachiaanse proporties van het dossier bewakingsdienst.

Zomer 2002 had Vlaams voogdijminister Sauwens het Antwerpse stadsbestuur zware besparingen opgelegd. Op de personeelsuitgaven moest jaarlijks lineair 5% worden bespaard. Daarbij werd het personeelsbehoefteplan van 1997 (dat 2% bespaarde t.o.v. de reële loonlast) als referentie gehanteerd. Omdat Sauwens pas half 2002 zijn dictaat oplegde, moest de tweede helft van dat jaar 10% worden bespaard. Om één en ander te realiseren werd een totale aanwervingstop in acht genomen - alleen in zeer uitzonderlijke gevallen kon nog worden aangeworven. Langdurig zieken, gepensioneerden, vrouwen met zwangerschapverlof, vrouwen en mannen met ouderschapsverlof, loopbaanonderbrekers... werden niet meer vervangen. Bestaande vervangingscontracten werden bij elke fractiewijziging (bijvoorbeeld van 2/3 naar halftijds) stopgezet. Binnen de kortste keren was het suppoostencontingent van 140 koppen/114 fte's (herfst 2000) teruggelopen tot 105 koppen/86 fte's (zomer 2004). De musea kampten met chronische onderbezetting, dagelijks werden zalen, verdiepingen en hele musea gesloten terwijl de resterende suppoosten vanuit het eigen museum werden uitgestuurd naar een ander opdat tenminste dáár de bezettingsnorm zou kunnen worden gehaald.

Tweemaal in de periode 2000-2004 werd een nieuw personeelsbehoefteplan opgesteld, de sleutel tot de opwaardering van het suppoostenteam. Tweemaal werd het afgeblazen voor het in de gemeenteraad kwam. Omdat het zomer 2004 duidelijk werd dat een nieuw globaal PBP voor de hele stad nog even op zich zou laten wachten, werd geopteerd om alvast de suppoostengroep te herzien. Die herziening werd in december 2004 door de Antwerpse gemeenteraad goedgekeurd.

Dit alles heeft natuurlijk weinig met de bewakingswet te maken. Het kan echter geen kwaad even het bredere kader te schetsen waarin de omvorming van de museumtoezichtersploeg van de Stad Antwerpen tot een interne bewakingsdienst conform de Wet Tobbacqz zich voltrok. Die omvorming werd immers binnen de musea hoofdzakelijk als een probleem in de marge ervaren. Niemand lag er echt van wakker, behalve dan misschien de suppoosten die inmiddels het attest op zak hadden en ikzelf. Maar het merendeel van de Antwerpse museumbezoekers, van directeur tot portier, van wetenschapper tot klerk, zag vooral met lede ogen hoe de openstelling van de musea meer en meer in het gedrang kwam. De ad hoc sluitingen waren niet echt publieksvriendelijk en de vrees leefde dat dit zich op termijn zou wreken.

Maar goed: de bewakingswet, de identificatiekaarten meer bepaald.

Begin februari 2005 kreeg ik een telefoontje van een ambtenaar van de Algemene Directie Veiligheids- en Preventiebeleid. De dame vroeg mij nadere gegevens over de bewakingsdienst van de musea Antwerpen. De Antwerpse musea hadden identificatiekaarten aangevraagd voor hun bewakingsagenten, maar het dossier met de obligate documenten was blijkbaar zoek geraakt. Men had nodig:

1. Kopie of origineel getuigschrift van goed zedelijk gedrag (model 1) en niet meer dan zes maanden oud zijn (sic)
2. bekwaamheidsattesten of schriftelijke bewijsstukken voor de vrijstelling van opleiding(en)
3. een bewijs van psycho-technisch onderzoek
4. een bewijs van medisch onderzoek
5. document van schriftelijke instemming met het onderzoek naar de moraliteitsvoorwaarden (= formulier instemming moraliteitsonderzoek)

Zoals tevoren bracht ook nu de trouwe Canon copier-printer soelaas. Voor een nieuw bewijs van goed zedelijk gedrag gingen de éne resterende leidinggevende (de andere twee waren inmiddels weg: één met pensioen en één naar een andere stadsdienst) en de overblijvende 13 suppoosten (één met pensioen, een

andere om medische redenen uit het toezicht gehaald) gedwee naar hun politiekantoor.

Alles werd nog eens verstuurd en zie, de tweede week van juli 2005 werd mij gemeld (brief d.d. 7 juli 2005) dat de identificatiekaarten (14 stuks) konden worden afgehaald op de Waterloolaan 76 te Brussel. Aldus geschiedde, en inmiddels lopen 13 suppoosten en één ploegbaas van de Antwerpse musea alweer enige weken te blinken met hun gloednieuwe badge.

Eind goed, al goed, jawel.

Temeer omdat, in het verlengde van het goedgekeurde aangepaste partiële personeelsbehoefteplan, dat dus alleen maar het suppoostenteam van de musea behelst, inmiddels examens waren ingericht. De opkomst was niet denderend (59 inschrijvingen), maar zo'n 26 suppoosten die al in dienst waren, haalden de eindstreep. Veelbetekenend is wel, dat niet eens alle 13 geattesteerden aan het examen deelnamen: een aantal had inmiddels andere besognes en liet de kelk graag aan zich voorbijgaan. Wellicht had het allemaal te lang geduurd?

Opmerkelijk is ook, dat tijdens de selectie de jury kon vaststellen dat de mensen die de opleidingen hadden gevolgd, zich niet bepaald ontpopten als betere suppoosten dan hun collega's die nog geen 124 uur cursus achter de kiezen hadden. Ze waren niet klantgericht of toleranter tegenover diversiteit bij het publiek, gaven geen noemenswaardige blijken van een grotere integriteit of deontologische beginselvastheid, handelden niet méér pro-actief of probleemoplossingsgericht en hadden geen beter inzicht in museologische basisprincipes. Kortom, op geen van de competenties die de musea stad Antwerpen essentieel achten voor hun suppoosten, scoorden de Tobbackers beter dan de rest. Dat stemt toch een beetje tot nadenken.

Ik bedoel maar: ik probeer al enkele jaren de pil van de bewakingswet wat te vergulden door de mensen in de Antwerpse musea te wijzen op de opportuniteit die de toepassing van de wet inhoudt voor een professionalisering van de functie van suppoost. Ik vertel ze dat de bewakingswet ons de mogelijkheid biedt de kwaliteit van het suppoostenwerk op te trekken. Maar in feite is dat larie.

De opleidingen voegen, zoals ze nu nog altijd worden gegeven, weinig tot niets toe aan het cognitieve en relationele basispakket waarover een suppoost moet beschikken om zijn job goed te kunnen doen. Een meer specifiek op de musea gerichte opleiding tot bewaker is echt dringend nodig.

Komt die er niet, dan blijft de bewakingswet incongruent met de museumwereld, iets waar men zich naar schikt en dat men erbij neemt omdat het nu eenmaal zo is. Maar absoluut geen meerwaarde, en dat is jammer.

Bijzonder vervelend is ook, dat er veel onduidelijkheid blijft rond het toepassingsgebied van de wet. Mogelijk is die onduidelijkheid voor niet-juristen als ik groter, maar dat zou dan weer niet mogen. Zeker is in ieder geval, dat het toepassingsdomein van de wet sinds 1990 steeds maar werd uitgebreid, met als gevolg dat ook de randgebieden voortdurend in omvang toenamen. En dus de onduidelijkheid. Om in de musea te 'blijven: Mag een suppoost die het attest van 'bewakingsagent basis' plus 'persoonscontrole-lange type' heeft, wel de envelop met de 100 euro die de ticketverkoop vandaag opbracht naar de bank brengen? Of moet hij daartoe in feite eerst ook de opleiding geld- en waardentransport hebben gevolgd en beschikken over een gepantserd voertuig of toch minstens een plofkoffer?

Moet een conciërge, omdat hij of zij dagelijks het alarm in een museum aan en af zet, op grond van art. 1, §1 derde lid van de wet van 10 april 1990 nu ook een geattesteerd bewakingsagent zijn, meer bepaald één die alarmcentrales bedient? Of deze: wie is de leidinggevende in een bewakingsdienst? De directe chef van de uitvoerende, zegt de één. Ha nee, zegt de ander, ook de chef van die chef. Enzovoort.

Deze voorbeeldjes klinken wellicht karikaturaal, maar ze zijn authentiek en geven exact weer hoe over de bewakingswet wordt gepraat. Vorgelegd aan de Algemene Directie Veiligheids- en Preventiebeleid, leiden vragen als deze zelden tot een écht bevredigend antwoord: er blijven altijd teveel 'maar-en' en 'als-en'. En altijd is er wel één of andere criminoloog, bij voorkeur ook lesgever in een door de Minister erkend opleidingscentrum, die met een nóg maximalistischer interpretatie van de wet komt aanzetten dan je tot dan voor mogelijk hield. Begrijpelijk, uiteraard: voor de erkende opleidingscentra mag de wet waarschijnlijk nog wel worden uitgebreid tot begeleiders van autobusreizen voor bejaarden of tot kaartjesknippers in de cinema.

De titel van dit stukje beschrijft de ervaringen van de musea Stad Antwerpen met de bewakingswet als een bochtig parcours. Dat was het ook. De procedure tot het verkrijgen van een vergunning als bewakingsdienst blijkt hier en daar ietwat kafkaïaanse meanders te vertonen - of hadden wij gewoon pech? In ieder geval is ze niet afgestemd op de grote diversiteit aan maatschappelijke structuren van de diensten die activiteiten uitoefenen op grond waarvan ze onder het toepassingsdomein van de wet ressorteren: ze gaat bijvoorbeeld geheel voorbij aan de publieke sector.

Dat is allemaal vervelend en lastig als je een dossier probeert te finaliseren, zeker en vast - gelukkig zijn er dan altijd nog de ambtenaren van de Dienst Private Veiligheid, voor wie ik in feite niets dan lof heb.

Deze kleine en grotere lastigheidjes verzinken echter in het niets vergeleken bij de naar mijn gevoel fundamentele problemen van incongruentie tussen de

Infomiddag VMV: "Bewakingswet voor erfgoedbeheerders" 19/09/2005, Brussel

opleidingen en de erfgoedsector en de algemene onduidelijkheid wat betreft het toepassingsgebied van de wet..

Hopelijk kan daar, mede vanuit een samenwerking tussen de Algemene Directie Veiligheids- en Preventiebeleid en de erfgoedsector, iets aan worden verholpen.